

BOTÁR ATTILA

Itt és távol örökké

Élhetek itt száz évet akár, nem elég viszonzni
birseit ősznek, szilvavirágzásos tavaszát, sem
napmelegét és lány-melegét a főnyeknek, a hívő
barna szemeknek. Tengeriszár zörgette határom
titkos hangszerelése betölt, aki álltam az aszfalt
szerzetésének övezve a vasbeton és panel és kő
vázaival, noha tudva tudott: sose biztos e hajlék:
vadlúd éji vonultát, hangjaikat ha figyelném,
fénykatlant, fülelő jól hallja, a városomat kikerülték,
áldottak legyenek falak itt és távol a bakhát
dombra feszülte, a juh fark s zápor itatta szivárvány –
Ó de nehéz, érzem lehetetlen a vers. A dicsérő
húrok legháládatosabb pengését is kevesellné,
s joggal, e föld (szürcsölvén a Dunánál gazdag egét) majd
faggat: „Nemde a végső szín, futamatnyi özön-kék
nyeldesi itt az idők üdvét, megelőzve a Hívást
óra helyett ha ragaszkodsz hajnalaid kakasához?” –
Élhetek ám ezer évig: az újdont új köteléknek
mézét s fojtogatását hadd hordjam s viszonzzam
tűntöm előtt. A teremtmény zsindeyeken kopogó ősz –

Keletkező és tűnő

Mert fényt s homokot kerget a szemedbe,
várod talán, hogy szelet csitítok.
Bontod asszonyos vállad s bánatod
a kő-mellvédre, hol pezsdült az este.

Csalódni-boldog két ember: titok –
megért meg *érő* játékra, kegyekre.
A felhő csillagának úgy nyitott
kaput az évszak, hogy nevén nevezte

fürkészhetetlen homlokuk jelét,
holott lakolni is külön lakolnak –
a szél ágán két kitüremkedett rügy

beisszák örvény-kékjét a Bakonynak:
keletkező és tűnő nemzedék
egy áttetsző perc perselyében együtt –

BOTÁR ATTILA (1944) Székelyudvarhelyen született, háborús menekültként jutott át Magyarországra. Veszprémben él. Legutóbbi kötete: *Éneklő nyomokért* (versek, 2009).